

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce **R. W.**, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, 100 10 Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 11. 2001, č. j. 580/597A/008/A-20/2001 a č. j. 580/597B/008/A-20/2001,

t a k t o:

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu v Ostravě (dále též ČIŽP) ze dne 6. 8. 2001, č. j. 9/OH/5607/01/Mat, byla žalobci jako fyzické osobě oprávněné k podnikání, podnikající pod obchodním jménem R. W. I. uložena pokuta podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech ve výši 300 000 Kč za porušení § 3 odst. 4 zákona o odpadech, tím, že odpad (směs odpadů katalogových čísel 100201 a 100202) byl zneškodněn v období let 1998 až 1999 na parcelách 1496, (1201/1, 1202/1, 1202/3) sloučených do 1504/1, 1504/2, 1504/5, 1723, 1724, 1725/1, 1747, 1748, 1750, 1817/1 v kat. území S. a tyto parcely nejsou určeny (k) zneškodňování výše uvedeného odpadu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo prvním ze shora uvedených rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2001 zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutím ČIŽP ze dne 7. 8. 2001, č. j. 9/OH/5621/01/Mat byly podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech žalobci jako fyzické osobě oprávněné k podnikání uloženy podmínky a lhůty pro zjednání nápravy, a to: zastavit dnem právní moci rozhodnutí navážení odpadů na parcely konkrétně v rozhodnutí uvedených p. č. (shodujících se s pozemky uvedenými v prvním z rozhodnutí) a do 15 dnů od právní moci rozhodnutí projednat s příslušným OBÚ způsob odstranění nelegálně zneškodněného odpadu a rekultivaci dané lokality. K odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný druhým ze shora uvedených rozhodnutí toto rozhodnutí změnil ve druhé z uložených podmínek tak, že se žalobci ukládá

projednat odstranění nelegálně zneškodněného odpadu a rekultivaci dané lokality do 30 dnů od právní moci rozhodnutí s místně příslušným stavebním úřadem a obvodním báňským úřadem.

Včasnou žalobou podanou Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení obou rozhodnutí žalovaného i zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Městský soud v Praze usnesením ze dne 21. 2. 2002, č. j. 38 Ca 48/2002 – 30 věc postoupil tehdy věcně a místně příslušnému Vrchnímu soudu v Praze.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy. Podle § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu, účinného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu).

Ze správního spisu vyplynulo následující:

Obecní úřad ve Stonavě – stavební úřad (dále „SÚ S.“) vydal dne 14. 10. 1994 územní rozhodnutí o využití území pro zřízení těžby písku na pozemku parc. č. 1504 v kat. úz. S. V rámci podmínek pro užívání pozemku pod bodem 6 stanovil podmínku, že po ukončení těžby zabezpečí provozovatel na vlastní náklady rekultivaci a zalesnění pozemku, Rekultivace bude provedena ekologicky nezávadnou sutí z T. ž. (viz atest). Krytí bude provedeno orníci v tl. 60 cm. Takto upravený terén bude zalesněn.

Rozhodnutím Obvodního Báňského úřadu Ostrava (dále též „OBÚ Ostrava“) ze dne 2. 11. 1994 byla žalobci povolena podle § 19 odst. 1 zákona č. 440/1992 Sb. (*správně měl být uveden zákon č. 61/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nikoliv číslo, pod nímž bylo ve Sbírce zákonů vyhlášeno jeho úplné znění*) těžba nevyhrazeného nerostu v rozsahu otvírky, přípravy a dobývání ložiska nevyhrazeného nerostu – písku a štěrkopísku v pískovně S., v rozsahu podané žádosti. Součástí rozhodnutí je zpracovaný plán využívání ložiska, který byl schválen závodním lomu v září 1994. V rámci stanovených podmínek báňský úřad uložil pod bodem 7 podmínku, že po ukončení těžby zabezpečí provozovatel na vlastní náklady rekultivaci a zalesnění pozemku. Plán využívání ložiska vypracovaný Ing. K. K. v září 1994 vymezuje těžební prostor pozemkem p. č. 1504/2. V úvodu se uvádí, že po vydobytí ložiska bude prostor zaplněn inertním materiálem se svrchní rekultivační vrstvou až do úrovně původního terénu. V textové části pod bodem 1.7. Rekultivace se uvádí, že rekultivace bude probíhat bezprostředně po odtěžení písku. Z deponie humózní půdy se provede její rozproštění na odtěžený prostor a v jarních, případně podzimních měsících bude prostor zalesňován.

SÚ S. vydal k žádosti žalobce dne 19. 1. 1998 územní rozhodnutí o využití území pro provádění těžby písku a následné rekultivace na pozemcích p. č. 1496, (1201/1, 1202/1) sl. do 1504/1, 1504/2, 1504/5, 1723, 1724, 1725/1, 1747, 1748, 1749, 1750 a 1817/1 v kat. úz. S. Vydáním tohoto rozhodnutí se nahrazuje původní územní rozhodnutí ze dne 14. 10. 1994. Proti tomuto rozhodnutí podal Pozemkový fond ČR odvolání, kterému SÚ S. rozhodnutím ze dne 18. 2. 1998 vyhověl v plném rozsahu v tom smyslu, že rozhodl, že pozemky p. č. 1496, (1201/1, 1202/1) sl. do 1504/1, 1723, 1724 a 1725/1 v kat. úz. S. nejsou součástí územního rozhodnutí ze dne 19. 1. 1998. Ostatní podmínky předmětného rozhodnutí zůstávají

v platnosti. V podání ze dne 15. 5. 1998 v souvislosti s opožděně podaným odvoláním společností OKD a. s. I. Okresní úřad Karviná (dále též „OÚ Karviná“) konstatoval, že rozhodnutí ze dne 19. 1. 1998 nenabýlo právní moci a vyzval SÚ S. k doručení rozhodnutí pominutým účastníkům řízení a po vyznačení právní moci k předložení spisového materiálu k přezkumnému řízení. Následným podáním ze dne 1. 7. 1998, adresovaným SÚ S., OÚ Karviná konstatoval, že rozhodnutí ze dne 19. 1. 1998 nabýlo právní moci dne 12. 6. 1998. Rozhodnutím ze dne 21. 8. 1998 OÚ Karviná zrušil podle § 65 odst. 2 správního řádu rozhodnutí SÚ S. ze dne 18. 2. 1998 z toho důvodu, že stavební úřad rozhodl, aniž by v řízení, které se týkalo více účastníků, si vyžádal jejich souhlas se zamýšleným vyhověním odvolání; v odůvodnění rozhodnutí též uvedl, že po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bude na stavebním úřadu, zda po splnění zákonných podmínek o odvolání sám rozhodne, nebo postoupí odvolání k rozhodnutí odvolacímu orgánu. Poté bylo řízení o přezkumu rozhodnutí SÚ S. ze dne 19. 1. 1998, zahájené dne 7. 7. 1998, rozhodnutím OÚ v Karviné ze dne 28. 9. 1998 zastaveno z důvodu nedostatku právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. SÚ S. dne 24. 11. 1998 žalobci sdělil, že rozhodnutí ze dne 19. 1. 1998 nabýlo právní moci dnem 12. 6. 1998. OÚ Karviná rozhodnutím ze dne 12. 8. 1999 rozhodnutí SÚ S. ze dne 19. 1. 1998 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení; ten následně vyzval žalobce k doplnění návrhu na vydání územního rozhodnutí a poté rozhodnutím ze dne 22. 11. 1999 řízení zastavil z důvodu nedoplnění návrhu žalobcem.

Podáním ze dne 12. 10. 2000 oznámila ČIŽP žalobci zahájení řízení o uložení pokuty za porušení § 3 odst. 4 zákona o odpadech, jehož se měl žalobce jako fyzická osoba oprávněná k podnikání dopustit tím, že odpad (směs odpadů katalogových čísel 100201 a 100202) byl využit a zneškodněn na rekultivační stavbě P. S. a tato stavba není určena k využití a zneškodňování výše uvedeného odpadu. Rozhodnutím ze dne 12. 12. 2000 pak správní orgán uložil podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech žalobci pokutu ve výši 300 000 Kč. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 4. 2001 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. ČIŽP novým rozhodnutím ze dne 6. 8. 2001 opětovně uložila žalobci pokutu podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech ve výši 300 000 Kč za porušení § 3 odst. 4 citovaného zákona. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvedl, že územním rozhodnutím o využití území SÚ S. ze dne 14. 10. 1994 se týkalo zřízení těžby písku na pozemku p. č. 1504 v kat. úz. S. a pod bodem 6 byla stanovena podmínka, že po ukončení těžby bude provozovatelem provedena rekultivace ekologicky nezávadnou sutí z Třineckých železáren; pokud by měla být rekultivace provedena odpadem, musel by být v tomto rozhodnutí uveden odpad hutní a slévarenská suť. Konstatoval rovněž rozhodnutí Obvodního báňského úřadu ze dne 2. 11. 1994, jímž bylo žalobci povoleno dobývání ložiska nevyhrazeného nerostu a podmínku bodu 7, v níž je uvedeno, že po ukončení těžby provozovatel zabezpečí rekultivaci a zalesnění pozemku; ani toto rozhodnutí podle správního orgánu nezaložilo právní titul pro legální zneškodňování odpadů. Správní orgán dospěl k závěru, že z uvedených rozhodnutí nevyplývá, že by bylo povoleno zavážet ve výroku uvedené pozemky odpady, neboť není možné ztotožňovat ekologicky nezávadnou suť s odpady - směs hutních strusek a hutní sutě, které byly ve skutečnosti naváženy. Navíc se rekultivace nezávadnou sutí vztahovala pouze na pozemek p. č. 1504 (později rozčleněný na parcely 1504/1, 1504/2, 1504/4 a 1504/5) a ne i na další pozemky ve výroku uvedené. Správní orgán dospěl k závěru, že aby žalobce mohl zneškodňovat předmětné odpady na předmětných pozemcích, musí být tyto pozemky k tomuto účelu určeny (např. na základě územního rozhodnutí o využití území vydaného příslušným stavebním úřadem) Rozhodnutí SÚ S. ze dne 14. 10. 1994 opravňovalo žalobce provést rekultivaci pozemku p. č. 1504 zavážením ekologicky nezávadnou sutí z T. ž., nikoliv k zavážení tohoto a dalších pozemků odpady. To, že se jednalo o odpady, dovodil

správní orgán jednak ze smluv uzavřených mezi žalobcem a T. ž., a. s., jejichž předmětem bylo uložení odpadů katalogových čísel 100201 a 100202 – směs hutních strusek a hutní sutě žalobcem do určeného místa a na základě evidence původce odpadu pak správní orgán kvantifikoval množství odpadů, které byly žalobci předány ke zneškodnění. Žalobce tak podle správního orgánu porušil § 3 odst. 4 zákona o odpadech; pokud jde o výši pokuty přihlédl správní orgán k tomu, že se jednalo o zneškodnění velkého množství odpadu na plochu, která není zabezpečena k ochraně povrchových i podzemních vod, došlo také ke zvýšené prašnosti a hluku v okolí pískovny.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. V něm, s odkazem na průběh stavebního řízení, namítal, že v období, které je předmětem řízení, byla činnosti pískovny včetně ukládání sutě povolena; správní orgán prvního stupně podle něho pominul, že SÚ S. vydal dne 14. 10. 1994 pravomocné a dosud nezrušené územní rozhodnutí o využití území, podle tohoto rozhodnutí, v jeho rozsahu a podle jeho podmínek odvolatel postupuje a dodržuje jej.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 11. 2001 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí ČIŽP o uložení pokuty potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu a důvody pro jeho potvrzení shledal zejména v tom, že žalobce nebyl původcem odpadů, byl však tím, kdo přebíral odpady k dalšímu uplatnění a přecházejí tak na něho povinnosti původce; může se jich zbavit pouze způsobem, který je v souladu se zákonem o odpadech a jinými právními předpisy. Spisovými podklady vzal žalobce za prokázané, že žalobce nakládal se směsí odpadů hutních strusek a hutních sutí; jde o zcela jiný typ odpadního materiálu, který se neztotožňoval s označením „ekologicky nezávadná suť z Třineckých železáren ve smyslu podmínky č. 6 územního rozhodnutí SÚ S. Prostor p. S., která se nacházela ve fázi těžby a také určité „likvidace“ v místech ukončené těžby, byl k danému účelu vymezen rozhodnutím SÚ S. ze dne 14. 10. 1994 na pozemku p. č. 1504, které stanovilo obecné požadavky na využívání dotčeného území. V daném případě se však jednalo o těžbu nevyhrazeného nerostu a s tím spojené navazující činnosti, tedy o činnost prováděnou hornickým způsobem. K vlastnímu povolení využívání nevýhradního ložiska nevyhrazeného nerostu v rámci činnosti provozované hornickým způsobem, a to jak pro povolení dobývání ložiska tak i pro povolení zajištění a likvidaci hlavních důlních děl a lomů byl příslušný OBÚ Ostrava. Rozhodnutím OBÚ Ostrava ze 2. 11. 1994 byla povolena těžba nevyhrazeného nerostu v rozsahu otvírky, přípravy a dobývání ložiska nevyhrazeného nerostu, která plánem využívání ložiska (tvořícím součást rozhodnutí) byla omezena pouze na pozemek p. č. 1504/2; pro jiné pozemkové parcely v zájmové oblasti p. S. žádný schválený plán využívání ložiska schválen nebyl a tak nejen pro další fázi těžby (navazující na rozhodnutí SÚ S. ze dne 19. 1. 1998 na dalších parcelách, natož pro likvidaci lomu neměl žalobce od OBÚ Ostrava povolení. Předmětné území tak nejen nebylo ale ani nemohlo být naplněno pro předurčenou činnost prováděnou hornickým způsobem. Pokud jde o podmínku č. 7 rozhodnutí OBÚ Ostrava ze dne 2. 11. 1994, ukládající žalobci po ukončení těžby zabezpečit na vlastní náklady rekultivaci a zalesnění pozemku, nevymezila tato podmínka způsob sanace a likvidace vydobytého ložiska s použitím odpadů. Nelegálnost využití daného území k těžbě a následně též pro účely likvidace lomu ukládáním odpadů podle žalovaného dále dokládá to, že plošně rozhodující pozemky náleží stále do zemědělského půdního fondu a existuje tak zásadní překážka pro to, aby žalobce prováděl na vymezených pozemcích nejen ukládání odpadů formou jejich zneškodnění, ale obecně jakoukoliv činnost, která nesouvisí s využíváním zemědělského půdního fondu. Žalovaný dospěl k závěru, že se nejednalo a ani nemohlo jednat o místo určené ke zneškodňování odpadů a k likvidaci lomu; žalobce proto neměl k dispozici žádné platné povolení a právní

důvod k tomu, aby mohl zneškodňovat, ale ani jinak využívat předmětné druhy odpadů v dané lokalitě. Odvolání žalobce proto shledal nedůvodným a napadené rozhodnutí potvrdil.

ČIŽP dále rozhodnutím ze dne 12. 12. 2002 vydala podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech rozhodnutí, jímž uložila žalobci podmínky a lhůty pro zjednání nápravy, a to bezodkladně zastavit navážení odpadů na lokalitu P. S. a dále projednat do 30ti dnů od právní moci rozhodnutí s příslušným stavebním úřadem způsob odstranění nelegálně uloženého odpadu a rekultivaci dané lokality. K podanému odvolání žalovaný napadené rozhodnutí zrušil a vrátil správnímu orgánu k novému projednání. Ten vydal nové rozhodnutí dne 7. 8. 2001, jímž uložil žalobci dnem nabytí právní moci rozhodnutí zastavit navážení odpadů na pozemky ve výroku rozhodnutí specifikované a dále projednat s příslušným OBÚ do 15ti dnů od právní moci rozhodnutí způsob odstranění nelegálně zneškodněného odpadu a rekultivaci dané lokality. V odůvodnění se konstatují shodná skutková zjištění jak byla shora uvedena v rozhodnutí o uložení pokuty. Správní orgán uzavřel, že žalobce porušil ustanovení § 3 odst. 4 zákona o odpadech tím, že výše uvedený odpad zneškodňoval mimo zařízení, místo či objekt k tomu určený na specifikovaných pozemcích, čímž došlo k závažnému porušení morfologie krajiny, jednalo se o návoz velkého množství odpadu na plochu, která není zabezpečena k ochraně povrchových i podzemních vod a došlo také ke zvýšené prašnosti a hluku v okolí pískovny; žalovaná proto ke zjednání nápravy uložila podmínky a lhůty, v nichž má být náprava zjednána.

I proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání s tím, že rozhodující orgán rozhodl na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu a vyvodil tak nesprávný právní závěr. Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 11. 2001 napadené rozhodnutí změnil v podmínce č. 2 tak, že žalobce je povinen projednat odstranění nelegálně zneškodněného odpadu a rekultivaci s místně příslušným stavebním úřadem a obvodním báňským úřadem. Rovněž žalovaný, pokud jde o skutková zjištění a právní závěry o porušení § 3 odst. 4 zákona o odpadech žalobcem, uvedl argumenty shodné s odůvodnění svého rozhodnutí o zamítnutí žalobcova odvolání a potvrzení rozhodnutí o uložení pokuty. První z výroků rozhodnutí shledal věcně správným s tím, že je nepřijatelné, aby bylo pokračováno v protiprávní činnosti. Pokud jde o druhý výrok, jeho změnu odůvodnil tím je nezbytné aby náprava v dané věci byla řešena postupy ze strany těchto správních úřadů, které se svou rozhodovací činností na současném nevyhovujícím stavu podílely.

Žalobce namítá, že žalovaný při vydání napadených rozhodnutí vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu a z takto nedostatečně zjištěného skutkového stavu vyvodil nesprávný závěr v napadených rozhodnutích. Konkrétně uvádí, že činnosti, které v letech 1998 – 1999 prováděl a které jsou předmětem správních řízení, v nichž byla vydána napadená rozhodnutí, prováděl v souladu s rozhodnutími vydanými v územním řízení (jež v žalobě specifikoval) a v mezích, jak je tato rozhodnutí povolovala. Dále žalobce namítá, že použitý materiál, který v rámci své činnosti použil, je nutno zkoumat a posuzovat i z hlediska kvalitativních parametrů; tvrdí, že ukládání sutě bylo prováděno v souladu s vydanými rozhodnutími a byl použit materiál, který není možno považovat za odpad podle zákona o odpadech. Konečně namítá též porušení § 32 odst. 1 správního řádu, protože správní orgán nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a z tohoto důvodu vyvodil nesprávné právní závěry; pokud by tomu tak nebylo, bylo by prokázáno, že žalobce činnost prováděl toliko a pouze v souladu s vydanými rozhodnutími, přičemž k činnosti využil výrobků, které nepodléhají zákonu o odpadech, neboť se jedná o ekologicky nezávadnou suť.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že pro účely rozhodnutí byly pořízeny všechny relevantní podklady, na jejichž základě byly spolehlivě zjištěny důvody pro vydání rozhodnutí. Důvodnost první námitky odmítl s tím, že žalovaný (i správní orgán prvního stupně) se podrobně zabýval právními předpoklady, které vymezovaly možnosti využití dotčených pozemků; bylo prioritně zkoumáno, zda areál p. S. byl ve smyslu ustanovení § 3 odst. 4 zákona o odpadech místem či zařízením určeným ke zneškodnění, příp. k využití odpadů a své závěry, že tomu tak nebylo žalovaný podrobně zdůvodnil ve svém rozhodnutí. Rovněž další námitka týkající se použitého „materiálu“ či „výrobku“ není důvodná a odkázal na zdůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný nesouhlasí ani s poslední námitkou o porušení § 32 odst. 1 správního řádu; konstatuje, že bylo soustředěno tolik pádných důvodů a argumentů prokazujících nelegálnost počínání žalobce, že žaloba nenašla žádné zcela konkrétní důvody, kterými by počínání žalobce ospravedlnila. Žalovanému je sice zřejmé, že za zmatky a komplikace při vydávání územních rozhodnutí nenese odpovědnost žalobce, není však oprávněn zpochybňovat závěry jiných správních úřadů; je však povinen zohledňovat důsledky z nich vyplývající při hodnocení situace, zda odpady byly zneškodňovány oprávněně a na místě k tomu určeném.

O námitkách žalobce obsažených v žalobě proti napadeným rozhodnutím uvážil soud následovně.

Prvním z napadených rozhodnutí byl žalobce sankcionován za jednání, které bylo žalovaným shledáno rozporným se zákonem o odpadech, druhým napadeným rozhodnutím pak byly v důsledku téhož jednání žalovaného stanoveny podmínky a lhůty pro zjednání nápravy nastalého protiprávního stavu. Předmětem sporu (v intencích vymezených žalobcovými námitkami) je, zda žalobce svou činností porušil zákon o odpadech. Žalobce svou obranu proti napadeným rozhodnutím staví na tom, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a z něho vyvozeny správné skutkové závěry; konkrétně tvrdí, že materiál použití k zavážení nebyl odpadem podle zákona o odpadech a že svou činnost prováděl v souladu s vydanými územními rozhodnutími.

Zákon č. 125/1997 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů, vymezuje v § 2 odst. 1 odpad jako movitou věc, která se pro vlastníka stala nepotřebnou a vlastník se jí zbavuje s úmyslem ji odložit, nebo která byla vyřazena na základě zvláštního právního předpisu. Okruh věcí, které se za dále stanovených podmínek považují za odpad, je uveden v příloze č. 1 zákona. Ta mj. v bodu 8 do okruhu věcí, které se považují za odpady, zařazuje odpad z průmyslových procesů (např. strusky, destilační zbytky). Katalog odpadů (vyhl. č. 337/1997 Sb.) pak pod číselným označením 10 02 01 a 10 02 02 uvádí odpad z úpravy strusky a neupravená struska.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce uzavřel s obchodní společností T. ž., a. s. smlouvy o technologickém zpracování a uložení směsi hutních strusek a hutní sutě do lokality „P. S.“, jimiž se mj. zavázal převzít směs hutních strusek a hutní sutě (pro účely smlouvy dále označované jako „výrobek“) v množství potřeb obchodní společnosti, na vlastní náklady a vlastní odpovědnost zajistit její zpracování a uložení v souladu s právními předpisy a pokyny k tomu oprávněných státních orgánů. Správním spisem je rovněž doloženo množství směsi hutních strusek a hutní sutě dodané v letech 1998 a 1999 žalobci touto obchodní společností. Soud se plně ztotožňuje se závěry obsaženými v napadených rozhodnutích a na ně též pro stručnost odkazuje, že předmětný materiál byl odpadem, který žalobce převzal od jeho původce. Nad rámec argumentace žalovaného soud dodává, že shora uvedené smlouvy o technologickém zpracování a uložení směsi hutních strusek a hutní sutě do lokality „P. S.“

užívají pojmu „výrobek“ jen jako zkratky zavedené v bodech 1.1. těchto smluv, kterou pak v dalším textu pak směs hutních strusek a hutní sutě označují; takové užití pojmu „výrobek“ pak ani podle obsahu smlouvy nesměřovalo k vůli stran učinit předmětem smlouvy nakládání s touto směsí jako s výrobkem. Námitka žalobce, že užitý materiál není možno považovat za odpad je proto lichá.

S odpady lze nakládat pouze způsobem stanoveným zákonem o odpadech a předpisy vydanými k jeho provedení. Podle § 3 odst. 4 zákona o odpadech odpady lze podle tohoto zákona upravovat, využívat nebo zneškodňovat pouze v zařízeních, místech a objektech k tomu určených, ve smyslu tohoto zákona nebo za podmínek stanovených zvláštními předpisy. Původce odpadu se může odpadu zbavit pouze způsobem, který je v souladu s tímto zákonem a jinými právními předpisy. Podle odstavce 5 citovaného ustanovení na každého, kdo převezme odpady od původce, přecházejí povinnosti původce.

Z uvedených ustanovení zákona o odpadech vyplývá, že žalobcova činnost, spočívající v ukládání předmětného odpadu na pozemcích uvedených v napadených rozhodnutích by byla v souladu se zákonem, pokud by tyto pozemky byly místem k tomu určeným, jinak řečeno by tomu tak bylo tehdy, pokud by zde bylo pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu, které by zakládalo oprávnění předmětné odpady na dotčených pozemcích ukládat. Žalobce v žalobě tvrdí, že tomu tak bylo a dovolává se územních rozhodnutí vydaných OÚ Stonava, kterými bylo nejprve na pozemku p. č. 1504 (rozhodnutím ze dne 14. 10. 1994) a následně pak i na zbývajících pozemcích (rozhodnutím ze dne 19. 1. 1998, zrušeným až rozhodnutím 12. 8. 1999) povolena činnost pískovny a byla uložena podmínka provedení rekultivace vytěženého prostoru ekologicky nezávadnou sutí.

Námitka není důvodná. Žalovaný v rozhodnutích konstatoval (a jeho zjištění jsou v souladu s obsahem spisu) územní rozhodnutí, která byla ve věci využití území pro provádění těžby písku a následné rekultivace na předmětných pozemcích SÚ S. a odvolacím orgánem vydána. Ve shodě se žalovaným soud dospěl k závěru, že v daném případě se jednalo o těžbu nevyhrazeného nerostu a s tím spojené navazující činnosti, tedy o činnost prováděnou hornickým způsobem. K vlastnímu povolení využívání ložiska nevyhrazeného nerostu, ale též k zajištění a likvidaci hlavních důlních děl a lomů je podle § 19 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb. potřebné povolení příslušného obvodního báňského úřadu; bez tohoto povolení nesmí být práce zahájeny. K žádosti o povolení dobývání ložiska nevyhrazeného nerostu musí být přiloženo územní rozhodnutí a též plán využívání ložiska, k žádosti o povolení zajištění nebo likvidace hlavních důlních děl a lomů pak přiložen plán jejich zajištění nebo likvidace (odst. 2 citovaného ustanovení). Ze správního spisu vyplývá (a žalobce ani netvrdí, že tomu tak není), že příslušným OBÚ Ostrava bylo pouze vydáno rozhodnutí, kterým byla žalobci povolena těžba nevyhrazeného nerostu v rozsahu otvírky, přípravy a dobývání ložiska nevyhrazeného nerostu – písku a štěrkopísku v p. S., vážící se schváleným plánem využití ložiska (který je součástí rozhodnutí) pouze k pozemku p. č. 1504/2; na ostatních pozemcích povolena těžba nebyla. S ohledem na předmětná žalobou napadená rozhodnutí je však podstatné především to, že nebylo OBÚ Ostrava vydáno žádné rozhodnutí povolující likvidaci lomu, opírající se o schválený plán likvidace; neexistence takového rozhodnutí bránila podle § 19 odst. 1 citovaného zákona zahájení prací směřujících k likvidaci lomu na předmětných pozemcích (včetně pozemku p. č. 1504/2); žalobce tak tím, že ukládal předmětný odpad na uvedených pozemcích, vykonával činnost v rozporu s ustanovením § 19 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb.; současně je však třeba z toho učinit závěr i o tom, že absence takového rozhodnutí brání tomu považovat předmětné pozemky za místo určené ke zneškodňování popř. využívání odpadu. Žalovanému je třeba

přisvědčit i v tom, že převážná většina předmětných pozemků náleží do zemědělského půdního fondu a tato skutečnost bránila tomu na předmětných pozemcích nejen provádět těžbu nevyhrazeného nerostu ale též ukládat odpady.

Z výše uvedeného je zřejmé, že předmětné pozemky nebyly místem určeným ke zneškodňování nebo využívání odpadů. Žalobcova námitka že činnost, spočívající v ukládání odpadů na těchto pozemcích (resp. minimálně na pozemku p. č. 1504) prováděl v souladu s vydanými rozhodnutími a v mezích, jak je tato rozhodnutí povolovala, není důvodná.

Pokud žalobce v namítal porušení § 32 odst. 1 správního řádu omezil se pouze na obecné konstatování, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav a z nesprávně zjištěného skutkového stavu vyvodil nesprávné závěry s tím, že pokud by tomu tak nebylo, bylo by prokázáno, že prováděl činnost pouze v souladu s vydanými rozhodnutími a využil výrobků, které nepodléhají zákonu o odpadech. V čem konkrétně měla nedostatečnost skutkových zjištění spočívat však neuvedl. Soud proto může též jen odkázat na výše uvedené a uzavřít, že správní orgány obou stupňů shromáždily dostatek podkladů pro svůj závěr o tom, že žalobce zneškodnil v letech 1998 až 1999 na předmětných pozemcích odpad (směs odpadů katalogových čísel 10 02 01 a 10 02 02) ačkoliv tyto pozemky nejsou určeny ke zneškodňování výše uvedených odpadů a z těchto skutkových zjištění vyvodil správný právní závěr o tom, že žalobce porušil ustanovení § 3 odst. 4 zákona o odpadech a vyvodil z toho důsledky spočívající v uložení sankce a rozhodl o podmínkách a lhůtách pro zjednání nápravy podle příslušných ustanovení zákona o odpadech. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výroky o náhradě nákladů řízení se opírají o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nenáleží mu proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, podle obsahu spisu náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. 9. 2004

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu